

Nr 281.

Av herrar **Helgesson** och **Löfgren**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till åtgärder för arbetsmarknadens reglering m. m.

I propositionen nr 344 till innevarande års riksdag har Kungl. Maj:t äskat anslag till åtgärder för arbetsmarknadens reglering m. m. Däri föreslås att till statens arbetsmarknadskommission bl. a. skall anvisas för budgetåret 1942/1943 ett avlöningsanslag å 4.600.000 kronor och ett omkostnadsanslag å 2.250.000 kronor. Från ifrågavarande anslag skola bestridas kostnaderna för icke blott statens arbetsmarknadskommissions centrala förvaltning utan även kostnaderna för länsarbetsnämnderna, arbetsförmedlingsanstalterna och värnpliktslönenämnderna. Större delen av anslagen åtgår för länsarbetsnämndernas och arbetsförmedlingsanstalternas verksamhet. Statens arbetsmarknadskommission, som i sin till Kungl. Maj:t ingivna framställning beräknat det totala medelsbehovet å ifrågavarande anslagsposter till 5.000.000 och 2.700.000 kronor, beräknade sålunda att härav för länsarbetsnämndernas och arbetsförmedlingsanstalternas verksamhet skulle erfordras ett avlöningsanslag å 3.550.000 kronor och ett omkostnadsanslag å 1.800.000 kronor. I propositionen har emellertid Kungl. Maj:t ansett sig kunna reducera de belopp, som kommissionen ansett erforderliga för verksamheten under kommande budgetår. Härvid anför föredragande departementschefen att han anser att en höjning av avlönings- och omkostnadsanslagen i förhållande till innevarande budgetår är ofrånkomlig, men att han emellertid med hänsyn till svårigheterna att kunna bedöma utvecklingen ansett, att anslagsberäkningen bör grundas på antagandet att den nuvarande medelsförbrukningen skall kunna bringas nedgå. Med hänsyn härtill har departementschefen ansett sig böra förorda en reduktion av de av kommissionen äskade anslagsbeloppen med respektive 400.000 och 450.000 kronor.

Även om under nu rådande tidsläge varje tillfälle för begränsning av statens utgifter bör iakttagas, förefaller det oss som om de i propositionen beräknade avlönings- och omkostnadsanslagen för statens arbetsmarknadskommissions, länsarbetsnämndernas och arbetsförmedlingsanstalternas verksamhet äro allt för snävt tilltagna. Det bör nämligen enligt vår uppfattning uppmärksammas, att nu rådande tidsläge ställer stora krav å särskilt arbetsförmedlingsanstalternas och arbetsförmedlingsombudens verksamhet. Under en tid då det på vissa arbetsområden råder arbetslös-

het, samtidigt som det å andra områden råder brist å arbetskraft, måste man förutsätta, att arbetsförmedlingsverksamheten göres så effektiv som möjligt. Då det dessutom visat sig att arbetsförmedlingsorganen kunna göra betydande insatser, särskilt då det gäller omplacering av arbetskraft, synes det oss som om man i främsta rummet borde inrikta sig på att göra arbetsförmedlingsorganen än mera effektiva. Detta låter sig emellertid icke göra utan att statsverket samtidigt får vara berett att vidkännas en viss kostnadsökning. De avlöningar vilka utgå till de inom arbetsförmedlingsverksamheten anställda äro nämligen i allmänhet mycket små, och särskilt är detta förhållandet beträffande de å olika orter anställda fasta och tillfälliga arbetsförmedlingsombuden. Fall förekomma nämligen då de dessa tillkommande arvoden äro så låga, att de knappast täcka mera än ombudens egna omkostnader för verksamheten. Skola ytterligare krav ställas å denna personal torde det vara oundgängligt att densamma beredes en ersättning, som åtminstone tillnärmelsevis motsvarar de krav som ställas å dem. I detta sammanhang synes oss även böra uppmärksammas att arbetsförmedlingsanstalterna och arbetsförmedlingsombuden ha att fullgöra en kontrollerande uppgift i samband med de erkända arbetslöshetskassornas verksamhet. Då under senare tid nya arbetslöshetskassor hava bildats, och i ett par fall sådana kassor med betydande medlemsantal, kommer anstalternas och arbetsförmedlingsombudens arbete att avsevärt utökas även på grund av denna orsak. Under sådana förhållanden förefaller det oss som om avlöningsanslaget icke bör beräknas lägre än vad statens arbetsmarknadskommission i sin till Kungl. Maj:t ingivna framställning angivit.

På grund av vad sålunda anförts få vi därför hemställa,

att riksdagen, med ändring av vad Kungl. Maj:t i proposition nr 344 föreslagit, måtte för budgetåret 1942/1943 under femte huvudtiteln anvisa till Statens arbetsmarknadskommission m. m.: Avlöningar ett förslagsanslag av 5.000.000 kronor.

Stockholm den 10 juni 1942.

Ragnar Helgesson.

Axel Löfgren.